

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 22 січня 2008 року № 4 (220)

СМОЛОСКИП ДЛЯ ПАТРІОТІВ

До 90-річчя проголошення IV Універсалом Центральної Ради незалежности Української Народної Республіки

Те роздоріжжя, на якому опинилася Україна після проголошення III Універсалом Центральної Ради Української Народної Республіки, котра мала "не одриватися від Росії", поставило наш національно-визвольний рух за відродження власної державности у невизначеність. Енергія мільйонів патріотів, особливо з армійських лав, котрі з весни 1917 гуртувалися біля синьо-жовтих прапорів як символу української окремішности, відтепер почала згасати, більшість з них охопило розчарування.

Володимир СЕРГІЙЧУК, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка

I якщо до 20 листопада 1917 р. з рядів свідомого українства, за словами члена Центральної Ради Тимоша Олесіюка, "повернули на спільний з Московщиною лівий шлях лише нечисленні одиниці – Затонський, Мануїльський", то після цієї дати "туди ж пішли вже Є. Неронович, Сівер-Одоєвський, Медведів, Ю. Коцюбинський, Шахрай, Михайличенко, Скрипник, Дятлов..."

Погрози більшовицької Росії через сумнозвісний "Маніфест до українського народу з ультимативними вимогами до Центральної Ради" остаточно розвіяли сумнів щодо демократії північного сусіда, відтак прискорили прозріння Михайла Грушевського та багатьох його соціалістичних однодумців щодо невідворотності самостійницького шляху українського народу.



Четвертий Універсал Центральної ради засвітив провідним смолоскипом український шлях насамперед для нашої молоді, яка взяла активну участь у війні з більшовицькою навалою. Українська молодь влилася в стрілецькі лави Гайдамацького коша Слобідської України під командою Симона Петлюри на Полтавщині, вона стала студентським куренем на смертельний бій під Крутами, спільно з галичанами створила підрозділи січового стрілецтва...

Цей смолоскип засвітив український шлях для всього українства. "Іменем молодої генерації галицької України, іменем замученого Народу мадярськими й польськими посіпаками, іменем історичної відповідальності, що падає на Вас, – звертався молодий галицький письменник Василь Пачовський 7 лютого 1918 року до делегації УНР на переговорах у Бересті. – заклинаю Вас, Наше Славне Заступництво перед світом: поставити ясно, явно і одверто прилучення Галичини, Буковини й Угорської України як першу умову господарського союзу з осередніми державами".

З подібними зверненнями прибували до Києва кубанці, слали ухвали волостей і повітів слобожани, стародубці, берестейці...

Українцям не вдалося тоді утвердити власну державність, але 22 січня залишалося тим смолоскипом, який освітлював визвольний шлях нашому народу в майбутньому. Бо саме цей день найчастіше приносив головний біль більшовицькій владі. І не тільки в Західній Україні, а й на Наддніпрянщині, про що свідчить самоспалення Олекси Гірника на могилі Тараса Шевченка в Каневі.

Четвертий Універсал став вічним смолоскипом волі рідної зем лі для закордонного українства. Воно щороку відзначало цей день як величне свято державності, залучало на свій бік при цьому чужинців, стверджуючи перед усім світом, що Українська Народна Республіка існує.

Так, протягом багатьох десятків років Українська державність існувала лише в помислах патріотів, але вони вірили й переконували світ, що вона відродиться.

СТЕПАНОВІ БАНДЕРІ – ЗВАННЯ ГЕРОЯ УКРАЇНИ!

Тернопільська міська рада просить Президента Віктора Ющенка присвоїти звання Героя України (посмертно) лідерові Організації Українських Націоналістів 1930–1950-х років Степану Бандері.

Таке рішення прийняте на позачерговій сесії міськради 11 січня.

"Присвоєння такого звання стане найкращим ушануванням пам'яті великого Провідника української нації як політичного й громадського діяча ХХ століття, популяризації його політичної спадщини й ролі в національному й духовному відродженні Української держави", – підкреслюється у зверненні.

Крім того, 10 січня Івано-Франківська облрада звернулася із проханням до Президента присвоїти Бандері звання Героя України.

Як відомо, Ющенко своїм Указом від 12 жовтня 2007 року присвоїв головнокомандуючому Української Повстанської Армії Роману Шухевичу звання Героя України із врученням ордена Держави (посмертно).

Український Народ, пробуджений з майже 200-літнього сну-неволі, підіймався приспаний, знесилений і у вогні Революції не був готовий розпорядитись своєю Долею. Українська Нація збудилася в 1917-му без своєї провідної верстви, з забутою національно-державницькою свідомістю й національною гордістю, які змушують людей боротися за свою політичну волю, якої не може бути без власної Держави.

Загнаний драгоманівщиною на задвірки провінційно-культурницьких мрій про автономію, тодішній український рух не зміг, адекватно подіям, привести до побудови Української Держави. Українських партій, котрі б мали окремий від загальноросійських т.зв. демократичних та соціалістичних партій світогляд і розуміння майбутнього України, не було.

Самостійницькі організації, як-от: Революційна Українська Партія Миколи Міхновського та Братство Тарасівців, мали невелику структуру, слабку матеріально-технічну базу, зумовлену відсутністю прихильників з традиційно неукраїнського великого бізнесу в Україні. Загал малочисельної української інтелігенції, вихованої в царській імперії, потрапив під масовий вплив російських соціалістичних партій, і або влився в них, або на основі їхньої програми творив власні копії. Так постали українські соціал-демократи, соціал-федералісти, що не мали політичної волі до Самостійної України.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ВЧИМОСЯ У МИНУЛОГО. ПЕРЕМАГАЙМО У МАЙБУТНЬОМУ

22 січня 2008 року виповнюється 90 років IV Універсалу Центральної Ради, що проголосив Самостійність України, та 89 років з Дня Злуки Українських Земель

Вадим СОВА

Національну Українську Революцію розпочали в Києві прихильники Міхновського з Товариства Українських Поступовців (Прогресистів), зорганізувавши 7 березня 1917-го Українську Центральну Раду й перші великі українські маніфестації в Києві, якими розбудили й розбурхали українську стихію. Надпотужний вибух української свідомости налякав і мобілізував до дій усі неукраїнські сили всередині України, що спиралися переважно на неукраїнське міське середовище. Розуміючи, що у відкритому протистоянні побороти українство неможливо, антиукраїнські центри зробили ставку на "троянських коней" – "український" соціал-демократію, що мала (і успішно виконала задум замовників) розкласти український рух зсередини. Тому у створену самостійниками Центральну Раду були кооптовані соціалістично-ліберально-федералістичні науковці, письменники та й просто пристосуванці, що вміли складно і довго балакати, а ще краще плести кулуарні інтриги, однак не вміли й не хотіли будувати українську державність. Пішовши на розширення Центральної Ради задля міфічного і нікому не потрібного "представництва широких кіл, легітимності" і тому подібних перлин з ширвжитку демократів-брехунів, самостійники раптово опинилися у меншості в органі, який створили. Те саме відбулося з військовим рухом, створеним самостійниками, але швидко опанованим спритними балакунами, котрі довели до того, що захищати Україну від більшовиків узимку 1917–1918 років було нікому.

Вибороти Самостійність України у 1917-му українцям так і не вдалося, і причина цього – ганебна нерішучість керівництва Центральної Ради, відверто кажучи – Зради, постійної й закамуфльованої.

Лише відверта більшовицька збройна агресія примусила Центральну Раду поступово прозріти й проголосити 22 січня 1918 року довгоочікувану Самостійність України.

Закінчення на 2-й стор.

ПОПРАВКА

У минулому числі газети "Нація і держава" (стаття "Командуючому виповнилося б 95") було помилково вказано неправильне прізвище. Уточнюємо: син останнього командира УПА Василя Кука Юрій висловлює щиру подяку за підтримку в організації поховання батька працівникові Секретаріату Президента України Іванові Бойку (замість Іванові Рожку).



Національно-патріотичні партії, що входять до блоку національних сил Буковини, провели засідання "круглого столу" на тему: "Степан Бандера – легендарна постать української нації". Серед запрошених – представники інтелігенції буковинського краю, історики, журналісти, а також вояки визвольних змагань, які поділилися своїми спогадами про юнацькі роки в лавах Української Повстанської Армії. Історики розповіли про нові відкриття архівних справ про справжню діяльність ОУН на Буковині.

У своєму виступі голова ЧОО КУН Віктор Лютик зачитав звернення до українського народу, в якому висвітлив життя і діяльність провідника української нації Степана Бандери.

Зовнішні та внутрішні вороги української державности, підкреслюється в зверненні, намагаються розчленувати Україну за федеративним принципом, окремим областям надати автономію. Фактично це кроки до ліквідації української державної самостійности і втягнення України в імперське ярмо.

Дивно стає, коли державні політичні діячі приділяють етнічним меншинам більше уваги, аніж українському народу.

Тому треба давати належну відсіч псевдонауковцям, псевдосвященикам, псевдоісторикам, псевдопровідникам, які щедро прийшли на нашу землю, як вовки в овечих шкірах, при цьому відкидають, не визнають, нехтують, перекручують догмати Христової мудрости та принижують існування Української нації.

На сторожі життя України завжди стояли українські націоналісти, які не шкодували власного життя. Боротьба за Україну стала змістом життя Українських Націоналістів, які понад 60 років тому проголосили першу заповідь Українського Націоналіста "Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за неї".

В. Лютик запропонував проголосити 2008 рік "Роком Степана Бандери на Буковині". Присутні одноголосно підтримали цю пропозицію й сподіваються, що вона буде схвалена демократичними партіями націоналістичного спрямування в усій Україні.

Прес-служба Чернівецької ОО КУН



ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ВШАНУВАЛИ ПРОВІДНИКА



С. БАНДЕРА

* * *

З ініціативи Проводу Вінницької обласної організації КУН та за сприяння обласної організації ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка у приміщенні Вінницької обласної наукової бібліотеки відбувся вечір пам'яті з нагоди 99-річчя від дня народження Голови Проводу ОУН, славної пам'яті д. Степана Бандери та 70-ї річниці від дня народження нашого земляка письменника-революціонера Василя Стуса. За християнською традицією Боже благословення цьому вечору пам'яті виголосив священик УГКЦ о. Стефан. Розпочався святковий вечір з виконання гуртом "Просвіта" Гімну Українських Націоналістів. Студенти Вінницького технічного університету продемонстрували учасникам вечора літературно-мистецьку композицію, присвячену Василю Стусу. А науковий співробітник Вінницького обласного державного архіву Костянтин Завальнюк оголосив змістовну доповідь про життя і діяльність Великого Українця, Голови Проводу революційної ОУН д. Степана Бандери. У своєму виступі Голова Проводу ВОО КУН Віталій Гусар наголосив на тому, що Україна і українці завжди пам'ятатимуть Героїв України таких, як д. Степан Бандера, Василь Стус та сотні тисяч інших, які полягли за Волю України. У виконанні гурту "Просвіта" пролунала низка стрілецьких та повстанських пісень. На завершення вечора пам'яті всі учасники виконали Гімн України.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

* * *

Хмельницька обласна організація КУН виступила з пропозицією оголосити в Хмельницькій області 2008 рік "Роком Степана Бандери".

Виходячи з того, що Степан Бандера завжди був символом боротьби за Українську Соборну Самостійну Державу, а з його іменем тисячі українців віддавали своє життя за найсвятішу мету, Хмельницька обласна організація КУН пропонує оголосити в Хмельницькій області 2008 рік "Роком Степана Бандери". Відповідні звернення було надіслано до голови Хмельницької облдержадміністрації Івана Гавчука, голови Хмельницької обласної ради Івана Гладуняка, Хмельницького міського голови Сергія Мельника.

"Ми переконані, що постать Степана Бандери символізує боротьбу за Україну, за наше майбутнє. Хмельницька область, яка визнала вояків УПА учасниками національно-визвольної боротьби, повинна належно вшанувати Головного Провідника українських патріотів, – наголосив голова секретаріату Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Олександр Симчишин. – Проведення Року Степана Бандери на Хмельниччині буде належним вшануванням Українського Героя та борця за її Свободу. Сподіваємося, що в ході найближчої сесії депутати Хмельницької обласної ради підтримають нашу пропозицію".

Прес-служба Хмельницької ОО КУН

КУН У ДІЇ

"УКРАЇНСЬКА" МІЛІЦІЯ ПО-КРИМСЬКИ

Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів прийняла звернення з приводу брутальних протизаконних дій працівників міліції. В ньому йдеться про жахливі сцени самосуду, знущання, побиття з очевидними проявами ненависти і національної неприязни щодо громадян України з боку російськомовної "української" міліції.

Автори звернення нагадують про факти жорстокого насилля над мирянами при похованні патріарха Мстислава, над патріотичною українською молоддю під час акції "Україна без Кучми", над футбольними вболівальниками на "НСК Олімпійський" у Києві, над делегацією Симферополя, яка проводила мітинг у Феодосії на підтримку державної політики України щодо інтеграції в європейські структури, над кримськими татарами на плато Ай-Петрі та інше.

На думку кримських націоналістів, ці сцени нагадують каральні операції імперських органів НКВС часів Берії проти борців за незалежність України. І справа не лише в послуговуванні загонів "української" міліції мовою імперського НКВС, а й у їхній політичній настанові, особливо в Криму та східних областях України. Майор міліції, який охороняв громадський порядок на мітингу симферопольської делегації у Феодосії, відверто заявив Голові КО КУН В. Овчаруку, що служить він (майор) не Україні, а Росії і Криму(!)

Чи ж це не виклик Українській державі – старший офіцер МВС України служить чужій державі і не визнає української державности в Україні?! Таких майорів-запроданців треба гнати втриші з міліції!

"Забезпечення" правопорядку цим майором міліції супроводжувалося організованими нападами з рукоприкладством (побиттям) на учасників мітингу з боку україноненависників, які активно спілкувалися з міліціонерами, але не були затримані і не були притягнуті до відповідальності.

Ці кричущі обставини були висвітлені в газеті "Нація і держава", однак ніякої реакції з боку керівництва МВС досі немає. Сподіваємося, що нове керівництво МВС "зверне увагу" на кримського майора і йому подібних перевертнів, і відреагує належним чином.

У зверненні говориться про необхідність невідкладної переатестації офіцерських кадрів МВС.

За головними критеріями тестування, подальшого утримання на службі і доцільної розстановки кадрів мають бути:

– відданість Українській державі, вірність присязі;

– дотримання зразкового для всіх громадян державного мовного режиму;

– висока правова культура;

– хороша конкретна професійна підготовка.

Процес переатестації доцільно розпочати зі звільнення з органів міліції майора, який служить Росії (його ідентифікують учасники мітингу), звільнення з посади начальника феодосійської міліції за незадовільний стан кадрової і виховної роботи.

Автори звернення звертаються до Представника Президента України в АР Крим підтримати звернення по суті та на основі даних, якими володіє представництво, підготувати клопотання про переатестацію кадрів МВС і звернутися з ним у владні органи.

ВЧИМОСЯ У МИНУЛОГО. ПЕРЕМАГАЙМО У МАЙБУТНЬОМУ

Проголошену Самостійність треба було відразу обороняти перед більшовицьким наступом. Пацифістична (злочинна) до того часу політика Центральної Ради довела до героїчної трагедії трьохсот українських юнаків під Крутами, що вкрили себе Безсмертям, однак не змогли героїзмом виправити зраду. Самопожертва хлопців дозволила велемудрим теоретикам утекти з Києва й підписати 9 лютого 1918-го Берестейський мир з Центральними державами (Німеччина, Австро-Угорщина, Туреччина, Болгарія) – перший міжнародний договір Самостійної України в новітній період. Українська Держава стала доконаним фактом, а пролита кров Героїв перетворила український народ на свідому своєї історичної місії Націю.

У 1918 р. події в Україні і світі розвивалися швидко й карколомно. Першого листопада 1918 року, з розвалом Австро-Угорської імперії, українці опанували Львів та інші міста Західної України і проголосили Західно-Українську Народну Республіку. Молода західноукраїнська держава відразу опинилася у вирі війни з галицькими поляками, котрих відразу підтримали вояки з Великої Польщі. Відчуваючи єдність зі східними українцями і потребуючи допомоги у війні з поляками, уряд ЗУНР з самого початку свого існування прагнув об'єднання з Великою Україною. Після підписання попередніх угод у Фастові, уряди Української Народної Республіки (Центральна Рада) та Західно-Української Народної Республіки проголосили 22 січня 1919 року у Києві Акт Злуки Українських Земель в одній Соборній Українській Державі. Століттями розділені загарбниками, українські землі стали одним політичним організмом. Об'єднаний український народ маніфестував перед цілим світом жити "разом у Вільній Українській Державі, а здобуту Державу спільно обороняти". Під ударами поляків і за відсутности допомоги зі Сходу влітку 1919-го впала українська державність на Західній Україні. Після трьох років запеклої боротьби з білими й червоними московськими загарбниками Уряд і Армія УНР мусили залишити рідні землі. До середини 20-х років відчайдушними повстаннями, захлинаючись у крові, боролись українці Наддніпрянщини і Поділля з усепожираючою Москвою... Боротьба за Волю в 1917–1922 роках зазнала невдачі через агресивність сусідніх народів і відсутність державного мислення (часто зраду) людей, котрі очолили Україну в той історичний момент. Відчуваються зримі паралелі з сучасністю.

Боротьба залишила в українській історії криваву й водночас світлу сторінку Визвольних Змагань, центральне місце в яких займають Акти 22 січня 1918-го – проголошення Самостійности та 22 січня 1919-го – проголошення Соборности України. Також той період залишив гіркий досвід зрад, нерішучости та боягузтва. Отож вчимося у минулого. Борімося в сьогоденні. Перемагаймо у майбутньому. Докладаймо усіх зусиль до побудови Української Самостійної Соборної Держави! Слава Україні!

Вадим СОВА,
м. Біла Церква

Закінчення. Початок на 1-й стор.

P. S. Усіх українців Білої Церкви та околиць закликаю взяти участь у смолоскипній ході, що відбудеться 22 січня 2008 року від пам'ятника Кшиштофу Косинському повз пам'ятники Ярославу Мудрому, Богдану Хмельницькому до пам'ятника Тарасу Шевченку, де відбудеться мітинг.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Рецький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81


ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

МЕР КИЄВА СТРІЛЯЄ В УКРАЇНСЬКУ ІДЕЮ

Ковзанка на Софійському майдані – ганьба для Києва і киян

Марта РИМАР


21 січня активісти КУН пікетували Київську міськдержадміністрацію з вимогою перенести або демонтувати ковзанку на Софійському майдані. КУН вважає, що міська влада, відкривши ковзанку біля стін Софії Київської та могили Патріарха України-Руси УПЦ КП Володимира, виявила зневагу до національних святинь українського народу. До того ж, ця споруда зриває проведення державного свята – Дня Соборності України, що традиційно відбувається 22 січня на Софійському майдані у Києві.

Світлина Богдана ЗАХАРЯКА

22 січня Україна традиційно відзначає День Соборности – свято єднання українських земель. Зазвичай урочистості з цієї нагоди відбуваються на Софійському майдані. Проте цьогоріч одіозний мер Києва Леонід Черновецький вирішив плюнути в обличчя українській патріотичній громадськости і незадовго до свята влаштував на місці урочистостей... ковзанку. Мало того, що розважальний атракціон під стінами древньої святині українського народу сам по собі – блюзнірство, на додачу він ще розташований неподалік могили спочилого у Бозі Патріарха Київського і всієї Руси-України Володимира (Романюка). Ця дія запеклого антиукраїнця-чиновника спонукала Конгрес Українських Націоналістів разом з іншими національно-демократичними партіями та громадськими організаціями звернутися до п. Черновецького з вимогою демонтувати сумнозвісну ковзанку. Українські патріоти вважають зумисне перешкоджання святкуванню Дня Соборности на традиційному місці зневагою до національних святинь українського народу та саботажем виконання Указу Президента України Віктора Ющенка про відзначення Дня Соборности. У разі, якщо ковзанка не буде демонтована, українські патріоти обіцяють знести її під час відзначення Дня Соборности у присутності представників влади. Раніше з відповідним проханням до Президента України Віктора Ющенка, Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, Голови Верховної Ради Арсенія Яценюка, мера Києва Леоніда Черновецького звернулася низка громадських організацій та знаних громадських діячів.

Ось як коментують дії київського мера політичні, церковні та громадські діячі.

Володимир БОРЕЙЧУК, заступник Голови КУН:

– Київ – це столиця, серце України. Софійський майдан завжди був і є священним місцем для українців. Тут відбулася ціла низка доленосних для нації подій: на початку XX століття проголошено всі чотири універсали національного відродження і, зокрема, Четвертий Універсал про незалежність Української Народної Республіки; 1648 року на майдані біля Святої Софії кияни зустрічали гетьмана Богдана Хмельницького; 1919 року після столітнього роз'єднання саме на Софійському майдані оголошено Акт про поєднання Української Народної Республіки та Західно-Української Народної Республіки в єдину Україну; 1990 року живий ланцюг єднання, що проліг від Львова до Києва, завершився вічем на Софійському майдані. Однак для Черновецького з його "Посольством Божим" це лише територія, де можна "набивати кишені й глумитися над нашими історичними цінностями.

Я ставлю запитання: чи міг би Черновецький, грубо кажучи, бути мером Єрусалиму і розмістити ковзанку біля Стіни плачу? На мою думку, поява ковзанки біля стін Святої Софії – дія навіть не стільки політична, скільки з розряду визначення "хто в Україні господар" і наскільки низько можна "нагнути" українців. Однак нехай пам'ятають наші вороги: доки є в Україні хоча б один українець, честь нашого народу, нашої Вітчизни є кому захистити. Терпець наш міцний, але не безмежний.

Звісно, для мера Черновецького, який умовно дбає про дітей, – ні релігійні, ні моральні, ні українські національні закони – не писані. Ми знаємо, скільки дитячих майданчиків у Києві забудовано висотними "свічками". Знаємо також, скільки інших місць для облаштування ковзанки при бажанні міг би знайти ненависний киянам мер та його команда. І Черновецький ще сміє декларувати, що буцімто відкрив ковзанку заради відпочинку дітей. Сліпому видно, що заради комерційної вигоди він здатен відкрити й казино в Софії. Тим більше, що "Посольство Боже", що командирувало його у владу, не заперечуватиме. Я вважаю, Черновецький зробив ще один крок для прискорення перевиборів мера у Києві.

Архімандрит Євстратій, прес-секретар Української Православної Церкви Київського Патріархату:

– Особисто у мене подібні дії столичного голови вже навіть подиву не викликають... Зрозуміло, що Софійський майдан – зовсім недоречне місце для облаштування ковзанки. Якщо мер так ревно турбується про дозвілля дітей, то для подібних ковзанок є доволі багато інших місць на території столиці. У Києві, до того ж, вже діють інші ковзанки, місце розташування яких досі не викликало заперечень ні в кого. Ковзанка ж біля Святої Софії – не випадковість. Поява розважального атракціону нібито випадково співпала у часі з переднем святкування Всеукраїнського Дня Соборності. Існують місця, які були у віках і залишаються нині святими для кожного українця. До них належить і Свята Софія та майдан, розташований поруч. Тож влаштовувати там салони відпочинку – неприпустимо.

Ярослав ЛЕМИК, директор благодійного фонду "Карітас-Львів" Української Греко-Католицької церкви:

– Ковзанка на Софійській площі – це ганьба для Києва і киян. Мене дивує, що кияни дозволяють, аби їм плювали в очі якісь зайди. Кияни, на мою думку, мають усим миром прийти до мерії та вимагати знести ту блюзнірську ковзанку тому, хто дозволив її встановити, забиратися геть від керма столичної влади.

22 січня 2008 року Україна святкує ювілейну дату – 90 -річчя від дня проголошення Четвертого Універсалу, що 1918 року проголосив на цілий світ про народження незалежної держави – Української Народної Республіки. Якщо Черновецький не демонтує ковзанку, українська нація має святкувати цю величну дату десь на задвірках? Можливо, то й була справжня мета, яку переслідували українофоби, запроваджуючи ковзанку поруч з українською святинею. І цей крок не може залишитися непоміченим.

Петро КОНОНЕНКО, директор Інституту українознавства, професор:

– Соборність – історична подія, акт, коли українці з різних теренів нашої Вітчизни, різних земель, які доти перебували під п'ятою інших держав, відчули: ми – один народ. Замість того, щоб віддати данину високій честі українського народу, Черновецький вигадує якусь ковзанку. Якщо не вжити громадських заходів і не пояснити цьому некультурному, історично неосвіченому чоловікові, на що він підняв руку, можна перекреслити чимало історичних здобутків української нації.

Фактично зараз мер Києва стріляє в Українську славу, в Українську ідею, високу громадянську спрямованість нашого народу. Через те треба рішуче вимагати ліквідації тієї ковзанки. Підняти на спротив всю українську інтелігенцію. Бо ж акція із ковзанкою біля стін Святої Софії та могили Патріарха Володимира вчинена Черновецьким з метою самореклами, а також для того, щоб завдати усвідомлено великих політичних державних втрат українцям.

На Майдані біля Софії повинен постати меморіал на честь мудрости і єдности українського народу. Акт Злуки – це вияв розуміння, що наш народ не був знівельований ніким із завойовників, не асимілювався і, перебуваючи у складі різних імперій, був, є і буде УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, головний редактор газети "Нація і держава":

– Персони на кшталт Черновецького – це непорозуміння навіть на хворому тілі теперішнього українського суспільства. Шкода, але саме такий вибір киян, котрі свого часу підтримали цю одіозну постать, свідчить про те, що наш шлях до одужання – тяжкий і звивистий, і триватиме ще довго.

Щодо ковзанки на майдані, де дмуть священні вітри вітчизняної історії, – то таке фіглярство слід розцінювати як черговий ляпас українцям з боку зайд, котрі, як це вже траплялось неодноразово в минулому, прийшли хазяйнувати на українську землю, самовпевнено й пихато сподіваючись, що це надовго, чи не назавжди. Таке вже було, але щоразу пошесть сходила, як весною сніги.

Так буде і цього разу.

Наші святині – не місце для гендлювання новітніх нуворишів.

Українці – господарі своєї землі.

СКАЧЕМО ПО ЦЕРКВАХ І МОГИЛАХ?!

А влітку на Софію мер Черновецький привезе цирк шапіто!

Інна ВОЛОСЕВИЧ, киянка

Минулої неділі ми з друзями проходили повз Софійський майдан, і були неприємно вражені: всюди стояли червоні намети з написами Coca-Cola, з потужних динаміків верещала російська попса, тисячі людей штурмували новозбудовану ковзанку. Виявилося, що це не одноразова акція: отой рейвах чинитиметься... аж до 15 березня!

У місті мого дитинства церква стояла на пагорбі, залитому асфальтом. Нам, дітям, дуже подобалося кататися з тої гірки на роликових ковзанах – на ній були круті горбики, які ми використовували як трампліни. Але одного разу до нас вийшов священик і пояснив, що ми заважаємо віруючим, які йдуть до церкви в особливому духовному стані, і лагідно попросив нас піти – що ми і зробили, хоч як було шкода гарної розваги. Так навчають у нас дітей – то невже таких простих речей не розуміють дорослі дядьки, які засідають у мерії?!

Прикметно, що головний організатор цієї піар-акції всіляко рекламує свою віру в Бога і "відчуття космічної гармонії Всесвіту". Щодо моральности мера Черновецького, на мою думку, дуже слушно висловився заступник голови КУН Володимир Борейчук: "...заради комерційної вигоди він завтра може відкрити казино в одній із будівель Софійського собору".

Загалом ковзанка в історичному центрі міста – це чудово. Але чомусь у Львові, наприклад, ніхто не додумався розмістити її перед катедрою. Ні, її змонтували на Ратуші якраз біля мерії, і люди катаються на ковзанах не під російську чи радянську попсу, а під класичну музику або різдвяні колядки. Натомість у Києві ковзанка розміщена просто під Софійським собором, навпроти могили Патріарха України-Руси УПЦ Київського Патріархату Володимира.

Ковзанка непогано вписалася б, скажімо, в ярмарковий урбаністичний стиль Майдану Незалежности, що є популярним місцем масових розваг... Але, на жаль, у Києві щось завжди робиться супроти давньої краси. Першим моїм враженням від Києва було саме порушення гармонії – коли у старовинну виважену архітектуру втикаються якісь жахливі сталінські або сучасні будівлі, торгові споруди. Такого архітектурного безчинства, як у Києві, я не бачила в центрі жодного великого старовинного міста. Тому ковзанка навпроти Святої Софії є типовим прикладом "мудрости" і "смаку" київських владоможців. А влітку на це місце, мабуть, переїде цирк шапіто.

ЕНЕРГЕТИЧНА

Олексій ІВЧЕНКО про стан речей

Цими днями Голова Конгресу Українських Націоналістів, колишній голова НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко був запрошений для участі в програмі радіо "Ера" "Від першої особи".

Нижче публікуємо виклад розмови з О. Івченком у прямому ефірі радіо "Ера".

Ведуча Оксана ВАЩЕНКО: Сьогодні наш гість – Олексій Івченко, екс-голова НАК "Нафтогаз України", народний депутат попередніх скликань. Мова йтиме про енергетику, про стан речей, який відбувається в компанії НАК "Нафтогаз України". На початку цього року уряд зробив багато заяв, говорячи навіть про те, що компанія перебуває у стані банкрутства. Було створено відповідну комісію з перевірки фінансової діяльности НАК "Нафтогаз України", і ця комісія буде аналізувати роботу компанії за останні 7 років.

Головні ініціативи з боку уряду – переговори між Росією і Україною з газових питань. Пане Олексію, скажіть, ґрунтуючись на своїх даних, зараз компанія НАК "Нафтогаз" банкрут чи ні?

Олексій ІВЧЕНКО: На сьогодні можна констатувати, що компанія НАК "Нафтогаз України" знаходиться у стадії банкрутства, тобто в стадії технічного дефолту. І на це є низка причин, про які я казав ще рік тому. Говорив про те, що формується штучний механізм банкрутства "Нафтогазу" задля заволодіння державною газотранспортною системою України.

О. В.: Скажіть, а свою провину в цьому відчуваєте?

О. І.: Жодної. Навпаки, коли я очолював колектив, то за підсумками роботи за 2005 рік вперше НАК "Нафтогаз" став прибутковою компанією. 316 мільйонів гривень, відповідно до фінансової бухгалтерської звітности, ми отримали прибутку, на відміну від попередніх років. Наприклад, у 2004 році було півтора мільярда чистого збитку.

О. В.: Але ви були тією людиною, яка збільшила кредити, що брала компанія НАК "Нафтогаз". Коли ви прийшли туди в березні 2005 року, компанія мала кредити 500 мільйонів доларів, після вас було 2 мільярди доларів.

О. І.: Ви абсолютно неправильні цифри наводите. Візьміть бухгалтерський облік і фінансовий звіт за 2004 і за 2005 роки, це є доступні дані в податковій адміністрації, і порівняйте. Я називаю цифри: в 2004 році НАК "Нафтогаз" мав борговий портфель 13 мільярдів гривень авансів і кредитів, причому кредити були отримані під 17–24%, а по тих авансах, які отримував "Нафтогаз", сплачувалися штрафні санкції 80–100% річних.

Коли ж я прийшов і перевірив фінансово-господарську діяльність, то зрозумів, що терміново треба дорогі кредити замінити дешевими, і повертати ці аванси, що я і зробив. Ми перекредитувалися під 5–7%, взяли 5 мільярдів гривень в еквіваленті кредитів...

О. В.: Які це банки були?

О. І.: Це був німецький банк, інші міжнародні банки. Кредити бралися бланкові, без жодних застав на оборотні кошти. Ми замінили ті дорогі кредити відповідно до фінансового плану, затвердженого Кабміном. Ми ні копійки більше від фінансового плану не взяли.

О. В.: У нас в студії не так давно побував Юрій Бойко, теж екс-голова НАК "Нафтогаз", який був ще й відповідним профільним міністром. Ось, що він сказав з цього приводу: "У 2007 році компанія НАК "Нафтогаз України" не взяла ані гривні кредиту. Ми обслуговували те, що взяли наші попередники. В тому числі і уряд Тимошенко, який взяв мільярд доларів кредитів у 2005 році і відправив їх до бюджету. Ми прийняли кредитний портфель в 2 мільярди доларів, обслуговували його, але не взяли ані копійки кредиту більше.

У нас був аудит, і ми зробили все для того, щоб оздоровити компанію, і країна спокійно жила весь 2007 рік щодо постачання газу".

О. В.: Ви не брали, вони не брали, а компанія є банкрутом.

О. І.: Міністр сказав абсолютну неправду. Зверніть увагу, він сказав, що компанія не взяла ні копійки кредитів, але він не сказав, що компанія влізла в авансові борги, тобто взяла наперед з транзитних коштів. Увесь перший квартал 2008 року "Нафтогаз" не буде отримувати ні копійки за транзит російського газу в Європу. А це що, не кредити? Та ще й під це штрафні санкції буде платити, так само вони брали ці аванси і в 2004 році. Напевно, краще взяти кредити під 5–7% довготермінові, ніж входити в аванси такі великі, а потім штрафні санкції 80–100% під ці аванси ще виплачувати.

О. В.: Згадують роки вашого керування компанією НАК "Нафтогаз", і критикують цю роботу, і не лише Юрій Бойко і ті люди, які працювали з ним разом, але і ті, хто створив зараз спільну коаліцію, хто створював коаліцію ще в ті роки. Зокрема, тодішній голова СБУ Олександр Турчинов сказав таке: "Сегодня кредиты, получаемые "Нафтогазом", проедаются, а долги НАК скупаются оффшорными компаниями, аффилированными с "Газпромом".

О. І.: Я вірю і працюю тільки з цифрами і з фактами...

О. В.: Але це посадовець СБУ.

О. І.: Чому він не сказав, що 2005 рік компанія закінчила прибутково вперше за всю історію "Нафтогазу"? Чому він не сказав, що кредити, які отримували в 2005 році, до копійки отримувались відповідно до фінансового плану, затвердженого Кабміном? А хто був у Кабміні тоді? Я від фінансового плану не міг відступити. Мені у фінансовому плані Кабмін написав, що я 5 мільярдів повинен взяти кредитів, я саме 5 мільярдів і взяв, ні копійки більше. То які можуть бути претензії до мене?

О. В.: Знайти правду, хто як працював і куди витрачалися ці кошти, надзвичайно складно. Виходить так, що ніхто не знає, скільки газу було, скільки вийшло, хто які кредити брав, але всі зацікавлені особи мають якусь таємничу інформацію і потім її не розголошують.

О. І.: Потрібно проводити незалежні міжнародні аудити. Я вам хочу нагадати, що публічніше, ніж я, на посаді голови НАК "Нафтогаз" не працював жодний голова ні до мене, ні після мене. Я проводив прес-конференції і доповідав факти, цифри, бухгалтерські обліки і звіти публічно, і всі договори, які ми заключали, скільки газу в підземці, чийого газу і так далі.

Що стосується міжнародних незалежних аудитів, то я за підсумками 2005 року провів такий аудит вперше, і результати його були оприлюднені. І НАК "Нафтогаз" отримав найвищий кредитний рейтинг саме за 2005 рік.

Чому кредитори сьогодні оголошують технічний дефолт "Нафтогазу"? Тому що ні за 2006, ні за 2007 рік "Нафтогаз" не провів таких міжнародних аудитів і не оприлюднив їх. Ви знаєте, що був понижений рейтинг до критичного мінусу "Нафтогазу". Тому кредитори сьогодні оголошують технічний дефолт "Нафтогазу".

О. В.: Ті гроші, які бралися в кредит, якимось чином спрямовувалися на поліпшення технічного стану газотранспортної системи?

О. І.: У газотранспортну систему за 2005 рік ми вклали 3 мільярди гривень. Нагадаю, що за 2005 рік жодної аварії на газотранспортній системі не було, на відміну від 2007 року, коли сталися дві потужні аварії на магістральних газопроводах. Це відбулося саме тому, що "Нафтогаз" не вкладав майже жодної копійки в модернізацію...

О. В.: Це відбувається тому, що технічний стан в цілому є негативним для газотранспортної системи.

О. І.: Технічний стан в цілому газотранспортної системи є нормальним, просто треба щорічно вкладати в поточні і капітальні ремонти ті кошти, які передбачаються. У минулому році, на жаль, ці кошти не вкладалися в газотранспортну систему. Тому ми маємо дві потужні аварії на магістральних газопроводах.

О. В.: Ті люди, які працювали з вами, в кулуарних бесідах говорили про те, що ви здійснювали таке технічне оновлення або заміни, але ті деталі або обладнання, які ставили, дуже часто було вже десь використано.

О. І.: Це неправда. За 2005 рік ми понизили закупівельні ціни приблизно на 50% порівняно з 2004 роком, і ми жодної копійки не зробили переплат за обладнання. Ми працювали тільки безпосередньо із заводами-виробниками і прямими дилерами – без жодного посередника. Ми платили кошти тільки за фактом прибуття і якісного приймання товару від виробника.

Більше того, ми вперше зробили повну дефектоскопію газотранспортної системи України в 2005 році. Ми бачили наперед, в якому місці газотранспортної системи, що і коли може статися. Тому ми були готові, і саме ті ділянки контролювали і модернізували.

О. В.: Пане Олексію, уряд створив комісію з перевірки фінансової діяльности НАК "Нафтогаз України", і, я думаю, не випадково було взято цей термін – останні 7 років. Не за рік, не за два, а за 7 років. Це означає, що і за період, коли ви були на посаді голови НАК "Нафтогазу", буде аналізуватися робота. Скажіть, результатам, які будуть презентовані, ви будете довіряти, чи ні?

О. І.: Якщо вони будуть об'єктивними... Я ж кажу, що вірю тільки цифрам, які відображені у звітності у бухгалтерському обліку. Не від політиків, не брехню про снігуроньок, мерседеси і таке інше...

О. В.: Мерседесів уже немає?

О. І.: Чому ж нема. Були і є. Наприклад, минулий уряд купив два мерседеси за бюджетні кошти, з них два броньованих, і про це ви мовчите. Між іншим, куплені за бюджетні гроші. А я купував у розстрочку, не за бюджетні кошти, а за корпоративні, з прибутку, який ми отримали за 2005 рік.

О. В.: Але мова не про мерседеси...

О. І.: ...Я за те, щоб зробити повний аналіз і повну перевірку за всі 7 років діяльности "Нафтогазу". Цифри повинні братися з бухгалтерського обліку, тобто з податкової адміністрації. Кожен рік здається форма 2, бухгалтерський звіт...

О. В.: А наскільки цифри там чесні?

О. І.: Ці цифри приймає податкова? Податкова ж зацікавлена у сплаті тим же "Нафтогазом" коштів у бюджет. Там нечесних цифр не може бути. Якщо ці цифри порівняти за кожен рік, то буде видно, що найбільш успішним у фінансово-господарській діяльності "Нафтогазу" був 2005 рік. Він був єдино прибутковим, і ми наростили при цьому всі потужності з виробництва, видобутку газу і видобутку нафти, і ми сплатили до держбюджету майже 15 мільярдів гривень, чого ніхто не зробив...

О. В.: Давайте дочекаємось висновків роботи цієї урядової комісії. А якщо вона завершиться порушенням кримінальної справи?

О. І.: По чому кримінальної справи?

О. В.: Ну, можливо, щодо вас, або тих, хто був після вас?

О. І.: Я абсолютно спокійний, тому що я знаю чітко, що, перебуваючи на посаді в "Нафтогазі", я жодного кримінального чи будь-якого злочину чи порушення закону не зробив. Якщо щось і може бути, то це ні що інше, ніж якась політична інсинуація або політичне замовлення, як це було в попередній час.

О. В.: А ви хіба зараз цікавий для ваших опонентів? Ви не є, скажімо, народним депутатом, ви не є якоюсь посадовою особою.

О. І.: Так, я думаю, що я зараз нецікавий, тому нічого такого не станеться. От коли я був цікавий, то ці провокації і були стосовно мене. А за все, що стосується моєї минулої діяльности, я абсолютно не переживаю, тому що моя діяльність на посаді в "Нафтогазі" абсолютно чітко відповідала чинному законодавству України.

О. В.: Але тим не менше зараз фінансовий стан компанії НАК "Нафтогаз" необхідно якимось чином відновлювати і поліпшувати. І те, що вперше в держбюджеті передбачено надання державних гарантій на суму 12 мільярдів гривень, означає, що в разі, якщо будуть якісь фінансові труднощі, то з бюджету будуть виділятися ці кошти. А це той ресурс, який, скажімо, може піти на певні соціальні виплати, підвищення тих же зарплат, пенсій, стипендій. Наскільки це є справедливим?

О. І.: Це є правильним кроком, тому що іншого шляху немає, уряд повинен сьогодні провести переговори з кредиторами "Нафтогазу" і надати відповідні гарантії, щоб вони не вимагали зараз дострокового повернення тих кредитних ресурсів, які вони надавали, тобто не оголошували технічний дефолт "Нафтогазу". Іншого шляху сьогодні немає. На жаль, "Нафтогаз" не провів і не оприлюднив результатів міжнародного аудиту за 2006 і 2007 роки, що є вимогою для публічної компанії, яка бере міжнародні кредити. Тому кредитори сьогодні оголосили технічний дефолт "Нафтогазу".

О. В.: Але чому громадяни України мусять розплачуватися за помилки усіх керівників компанії НАК "Нафтогаз"?

О. І.: НАК "Нафтогаз" за 2005 рік заплатив 15 мільярдів гривень до держбюджету. НАК "Нафтогаз" завжди платив у бюджет, а коли я керував, він заплатив втричі більше, ніж за всі попередні роки.

О. В.: Тобто ви вважаєте, що громадяни не розплачуються зараз і не будуть розплачуватися в цьому році за помилки керівників компанії "Нафтогаз"?

О. І.: Ні, громадяни не будуть в будь-якому випадку розплачуватися за НАК "Нафтогаз". Кошти, про які говориться, це не живі кошти, які уряд буде давати "Нафтогазу", а це гарантії, які видаються кредиторам, і "Нафтогаз" буде далі працювати, гасити ці кредити із своїх ресурсів. Це не означає, що з бюджету підуть ці 12 мільярдів на погашення кредитів "Нафтогазу".

О. В.: А новий керівник Олег Дубина може відновити або поліпшити фінансовий стан компанії?

О. І.: Якщо він буде дбати про галузь, не буде штучно заганяти "Нафтогаз" у борги, як це робили керівники "Нафтогазу" і Мінпаливенерго у 2007 році. У такому разі, безумовно, можна оздоровити фінансовий стан "Нафтогазу".

О. В.: Ви Дубину вважаєте професіоналом в цій сфері?

О. І.: Я думаю, що він орієнтується в ситуації. Він працював віце-прем'єром з питань паливно-енергетичного комплексу. Але йому буде потрібно розгрібати ті два мільярди доларів боргу (про які ви чомусь мовчите), які "напрацював" "Нафто-

газ" за 2007 рік, і про які оголосила російська сторона одразу після оголошення результатів виборів в Україні в 2007 році. На другий день після виборів було оголошено про цей борг, який не напрацьовувався день, місяць або півроку. А яка структура цього боргу, я вам розкажу: в грудні 2006 року міністр палива та енергетики видає письмове розпорядження "Нафтогазу" про те, щоб "Укртрансгаз" закуповував технологічний газ не в НАК "Нафтогаз", а в "Укргазенерго" за ціною 140 доларів. При цьому ми розуміємо, що покриття по транзитній ставці 1,6 "Нафтогаз" отримував тільки 95 доларів. Звідки покривати різницю між 95 і 140 доларів? Значить, нарощується штучний борг по "Укртрансгаз" перед "Укргазенерго", а "Укргазенерго" перед "Росукренерго", а "Росукренерго" перед "Газпромом". Це 7 мільярдів кубів технологічного газу за 2007 рік, це 1,3 мільярда доларів США. Решта 700 мільйонів – це комунальний газ для "Теплокомуненерго", який "Нафтогаз України" закуповував у "Укргазенерго".

О. І.: Безумовно. Коли я прийшов у "Нафтогаз" у березні 2005 року, то попередній керівник "Нафтогазу" залишив мені борг перед Туркменистаном у 500 мільйонів доларів. Я в першій поїздці до Туркменистану пообіцяв президенту Ніязову протягом півроку повернути цей борг, і повністю його повернув через чотири місяці. Я з президентом Ніязовим зустрічався близько 10 разів у 2005 році. В нас були прекрасні стосунки, більше того, я переконав президента Ніязова перепідписати і вперше в історії понизити ціну на газ для України на 2005 і 2006 роки з 58 до 44 доларів. І ми перепідписали договір. Це було вперше в історії газових переговорів не підвищення ціни, а пониження...

О. В.: А чим же тоді не був задоволений Юрій Єханутов?

О. І.: Про це запитайте у Юрія Єханурова... Я думаю, що він мав недостовірну інформацію, а всі політичні інсинуації, які точилися тоді навколо моєї фігури, і зумовлювали таке ставлення. А стосунки з це структурний підрозділ НАК "Надра України", яке входить до складу міністерства екології і природних ресурсів. А НГВУ "Полтаванафтогаз" – це структурний підрозділ "Укрнафти", який також не входить до структури "Нафтогазу", тому я цих людей не знаю.

О. В.: Щодо другої частини запитання, яка стосувалась висловлювань Яворівського і української мови...

О. І.: Я не погоджуюсь з тим словом, яким назвав пан Яворівський тих людей, які не знають української мови, бо люди можуть не знати української мови, живучи в Україні, але це не означає, що вони якісь неадекватні. Це особисте питання кожного – знати чи не знати, вчити чи не вчити і визначатися, якою мовою говорити. Але, разом з тим, кожен посадовець в Україні, я переконаний, повинен знати українську мову, тому що відповідно до Конституції українська мова є державною, і посадовці обов'язково повинні її знати. А пересічні люди можуть спілкуватися тією мовою, яка є для них рідною.

БЕЗПЕКА ДЕРЖАВИ

в компанії НАК "Нафтогаз України"

Ось вам 2 мільярди штучного боргу, створеного за рік. Він створювався свідомо, узгоджено між урядовцями і керівництвом Мінпаливенерго і НАК "Нафтогаз" з української і російської сторін, бо про цей борг не заявляла російська сторона...

О. В.: Я пам'ятаю ситуацію жовтня 2007 року, коли російська сторона говорила про те, що є борг в 1,3 мільярда доларів, і тоді було все це погашено.

О. І.: А потім прем'єр-міністр Росії Зубков, коли прем'єр-міністр України Янукович був у нього на переговорах, заявив про борг у 2 мільярди доларів. Ви кажете, був погашений цей борг, а я кажу, що не погашений...

О. В.: Але була офіційна інформація.

О. І.: А я вам кажу, що цей борг не погашений.

О. В.: То кому вірити?

О. І.: Кому хочете. Чому сьогодні уряд надає гарантії на 12 мільярдів гривень? А тому, що цей борг був штучно створений, і я вам розповів, як він був створений за узгодженням української і російської сторін, щоб потім подати в міжнародні суди, виграти їх, арештувати майно держави Україна за кордоном і забрати газотранспортну систему в рахунок боргів, бо міжнародне законодавство є вищим за вітчизняне, і при цій ситуації жодний український закон не діє. От для чого створювався цей борг в 2 мільярди, але завадили дострокові вибори.

СЛУХАЧ: Добрий вечір. Це Одеса. Пане Івченко, ви колись у прямому ефірі "5 каналу" як голова НАК "Нафтогазу" обіцяли провести диверсифікацію джерел енергопостачання в Україні. Але чомусь це так і не відбулося. Чи відчуваєте ви свою провину?

О. І.: Дякую за запитання. Я відчуваю свою провину в тому, що не встиг це зробити. Я, будучи головою "Нафтогазу", подав Президенту проект диверсифікації постачання газу в Україну. Президентом було підписано цей проект і дано доручення уряду. Цей проект полягав у побудові в Одесі терміналу з прийому зрідженого газу і регазифікації його в природний газ на цьому терміналі, і закачування його, вже як природного, в українську газотранспортну систему. Такий термінал мав будуватися на 20 мільярдів кубометрів, і це була б для нас абсолютно повна диверсифікація постачання газу в Україну. Тому що його, як зріджений, можна було закуповувати в Середній і Центральній Азії, морем доставляти до Одеси, там регазифіковувати і закачувати в нашу газотранспортну систему. Але, на жаль, як ви знаєте, я тоді вже звільнився з "Нафтогазу", і цей проект просто помер...

О. В.: А ви пам'ятаєте свої переговори і поїздку до Туркменистану, і як вас тоді критикував прем'єр-міністр Єханутов за борги перед Туркменистаном? Це теж диверсифікація?

Туркменистаном і з президентом Ніязовим кращими, ніж за час мого керування "Нафтогазом", не були ні в кого, бо стільки разів і стільки контрактів, які я підписав з Ніязовим, не підписав ніхто ні до мене, ні після мене. Більше того, на 2006 рік ми підписали по 50 доларів на перше півріччя і по 60 доларів на друге півріччя прямий контракт з Туркменистаном. Однак мій наступник просто розірвав його, поїхавши в Москву і підписавши по 100 доларів вже не прямий контракт з Туркменистаном, а з Росією.

О. В.: Ви з президентом Туркменистану спілкувалися безпосередньо?

О. І.: Так.



О. В.: А якою мовою?

О. І.: Російською. Туркменської, на жаль, я не знав.

О. В.: Зрозуміло.

СЛУХАЧ: Дмитро, Київ. Всі ми пам'ятаємо слова Ющенка на Майдані в 2004 році, що "бандиты будут сидеть в тюрьмах". Что вы, пан Ивченко, можете сказать относительно двух фигурантов при оранжевом правительстве, возможно, это ваши подчиненные – глава правления "Полтаванафтгазгеология" Сикалов был осужден в 92-м за вымогательство и в 2005 году за умышленное убийство при превышении границ обороны; начальник НГВУ "Полтаванафтгаз" Наследников привлекался к уголовной ответственности в 2000 году за разворовывание госимущества путем присвоения. И второй вопрос: на "5 канале" в передаче "5 копеек" в дебатах с Юрием Болдыревым Яворивский сказал: "Только дебилы не знают украинского языка". Пусть журналист более дипломатично продолжит мой вопрос...

О. І.: Дякую за запитання, шановний. "Полтаванафтогазгеологія" і НГВУ "Полтаванафтогаз" – це структурні підрозділи, які не входили до структури НАК "Нафтогаз України". Тобто ці люди не були моїми підлеглими. "Полтаванафтогазгеологія" –

О. В.: Щодо намірів уряду. Не так довго залишилося чекати, коли Прем'єр-міністр Тимошенко здійснить поїздку до Російської Федерації. Головна мета – провести переговори щодо поставок газу. На вашу думку, чи можна щось змінити в тих контрактах, які вже підписані? А можливо, вам відомо щось більше, і, може, ви володієте інформацією про документи, які були підписані? І чи буде Тимошенко ініціювати зміну посередника – компанії "Росукренерго"?

О. І.: Так, я чув, що 23 січня прем'єр-міністр України Тимошенко збирається з офіційним візитом до Росії на зустріч з прем'єр-міністром Росії Віктором Зубковим. У тому числі будуть обговорюватися питання газових стосунків. Чи можна щось змінити в підписаних договорах? Я скажу так: перш за все, потрібно згадати ту угоду, яку я підписував 4 січня 2006 року. За яку, до речі, також навалилися мене критикувати всі підряд. Але я нагадаю, що в тій угоді був записаний пункт 5-й, в якому йшлося про те, що жодна з сторін не має права змінити ціну на газ для України у 95 доларів і транзитну ставку на газ для Росії у 1,6 доларів, яку ми підняли на 60% з 1,09, як ви пам'ятаєте. Жодна зі сторін не має права змінити це в односторонньому порядку. Це означає, що відповідно до тієї угоди і сьогодні Україна могла б отримувати газ по 95 доларів, але, на жаль, попередні переговорники, які після нас прийшли до "Нафтогазу", в Мінпаливенерго, в уряд, відмовились від цього пункту, і в односторонньому порядку з української сторони погодились на підняття ціни, як ви знаєте, до 180 доларів, а транзитну ставку не підняли.

О. В.: Але ж і ви погодилися змінити з 50 доларів за тисячу кубів на 95 доларів.

О. І.: Ми погодилися підняти ціну на газ з 50 до 95, але ми добилися підняття транзитної ставки на 60%, що повністю збалансувало різницю, причому Україна нічого не втратила. Що зробили після нас, замість того, щоб просто дотримуватися цієї угоди? Погодилися на підняття ціни до 180, а транзитної ставки не підняли. І Україна реально втратила. Я думаю, що не потрібно людям розказувати, що все-таки 95 однозначно краще, ніж 180...

О. В.: Мене цікавить компанія "Росукренерго".

О. І.: Ця компанія була приведена в Україну в 2004 році тодішнім головою "Нафтогазу". З цією компанією в 2004 році було підписано "Нафтогазом" дві угоди на 28 і на 30 років...

О. В.: Зараз вона буде жити чи ні?

О. І.: Це залежить як від української, так і від російської сторони. В односторонньому порядку з цією компанією ніхто не розбереться.

О. В.: Для України це вигідно, чи ні?

О. І.: Для України найвигідніше працювати безпосередньо з "Газпромом", наприклад. Це те, що я пропонував голові "Газпрому". Я казав: давайте ми створимо пряме між "Нафтогазом" і "Газпромом" спільне підприємство. На це я отримав відповідь, що російську сторону влаштовує компанія "Росукренерго", оскільки вона є дочірнім підприємством "Газпрому". Оскільки, мовляв, у "Газпрому" є 50% акцій, і він передав транзит середньоазійського газу "Росукренерго" на 10 років через територію Узбекистану, Казахстану і Росії.

О. В.: Я так розумію, що і українську сторону влаштовує компанія "Росукренерго", якщо Президент не дає однозначної відповіді на запитання: чи відмовиться українська сторона від посередника?

О. І.: Наскільки я розумію, і українську, і російську сторони або окремих чиновників з української і російської сторони компанія "Росукренерго" влаштовувала тоді. Тому в односторонньому порядку з цією компанією ніхто не розбереться. Для цього потрібна добра воля як з боку російської, так і з української сторони.

О. В.: Тимошенко буде намагатися змінити посередника?

О. І.: Думаю, що вона буде намагатися змінити "Росукренерго", проте на кого, мені важко сказати, це в неї треба запитати. Але найкращим було б, щоб за узгодженням з російською стороною були прямі контракти між "Газпромом" і "Нафтогазом".

СЛУХАЧ: Добрий вечір, це з Криму вас турбують. Пане Івченко, зробіть приємне ведучій програми і візьміть на себе всі гріхи, починаючи від Адама. Дякую.

О. І.: Дякую і нагадаю, що в 2005 році найбільше в Криму побудовано газопроводів, в тому числі і в Севастополі. Цей газопровід 14 років не будувався. Завдяки йому Севастополь не замерз зимою 2005–2006 років. І найбільше коштів АР Крим на газифікацію, на школи, на соціальний сектор було виділено "Нафтогазом" в 2005 році.

О. В.: Запитання з електронної адреси: "При вашем руководстве "Нефтегаз" полностью рассчитывался за кредиты, взятые в 2005 году у крупнейшего немецкого банка. Как раз 2 миллиарда долларов. В то время это широко рекламировалось как факт доверия к оранжевой власти, поэтому осталось в памяти. А через некоторое время практически незаметно прошла информация о нецелевом использовании этого самого кредита при правительстве Еханурова, что средства использовали не на модернизацию, а за платежи за поставленный газ".

О. І.: Нецільове використання кредитів – це абсолютний абсурд. Я вже сказав, що на це є звіти в податковій адміністрації, в КРУ і так далі. Всі кошти, отримані від кредитів, використані абсолютно за цільовим призначенням, у тому числі і на модернізацію і на закупівлю газу. Я вам нагадаю, що в опалювальний сезон 2005–2006 років в підземних сховищах на 26 мільярдів, це 90% газу, було у власності України, НАК "Нафтогаз". Сьогодні у підземках – нуль газу власності НАК "Нафтогаз"...

О. В.: Ви перевіряли?

О. І.: Так, я володію такою інформацією.

О. В.: Там немає лічильників.

О. І.: Там є лічильники, вони дуже точні.

О. В.: Дякую вам за розмову.

(Радіо "Ера" від 16.01.2008 р.)



З КОГОРТИ ГЕРОЇВ

25 грудня 1947 року в с. Медвежі на Дрогобиччині було неспокійно. До села з'їжджалися автомашини з червонопогонниками. Озброєні до зубів карателі направлялися в урочище "Над Грішнею", де знаходилася криївка, в якій діяла підпільна друкарня обласного проводу ОУН тодішньої Дрогобицької області. Створив видавничий центр Левко Грущак (псевдо "Лев"), який в обласному проводі був відповідальний за роботу з інтелігенцією. Краєзнавець Дрогобиччини Петро Сов'як у своїй публікації "Підпільна друкарня" відзначає, що Левко Грущак 1945 року створив у Дрогобичі підпільну молодіжну націоналістичну організацію "Юнак". До цього у місті вже активно діяла підпільна патріотична організація "Крути".

НАВІТЬ МЕРТВИХ БОЯЛИСЬ ВОРОГИ

Тарас МИХАЙЛІВ

Молоді націоналісти з організацій "Юнак" та "Крути" займалися розповсюдженням антибільшовицьких листівок, відозв, газет, іншої літератури на теренах Дрогобиччини. Вся друкована продукція виготовлялася у підпільній друкарні в Медвежі. Головним друкарем був Михайло Гавриш, який писав сатиричні вислови на адресу сатрапа Сталіна і совітської влади. Разом з ним у друкарні працювали його товариші Микола Коваль, Петро Стецишин, Данило Мотрич. А щоб друкарня працювала без збоїв, медвежанин Євстахій Стеців, ризикуючи життям, крав з Дрогобицької обласної друкарні, де працював, різні приладдя і поставляв їх підпільникам.

Місцевий зрадник видав місце розташування криївки. Щоб енкаведисти знали, де вона знаходиться, він на санях об'їхав видолинок, порослий терням, вказавши на розташування схрону. Червонопогонники оточили криївку і запропонували підпільникам здатися. Однак у відповідь почули гімн "Ще не вмерла Україна". Молоді патріоти вибрали смерть, а перед цим знищили всі секретні документи.

Мертві тіла повстанців вороги побоялися піднімати з криївки, тож примусили зробити це місцевого жителя Миколу Матківського. Він згодом і розповів, що їхні тіла склали на підводу і відвезли в Дрогобич. Місце поховання їх і донині невідоме.

Нещодавно у Медвежі відбулося урочисте відкриття пам'ятного знака на місці геройської смерти молодих патріотів. З цієї нагоди до села прибули учасники національно-визвольних змагань, представники влади Дрогобицького району, громадсько-політичних організацій, мешканці сусідніх сіл.

Після Богослужіння у місцевій церкві медвежани і гості на чолі зі священиками з хоругвами, під державними і партійними прапорами вирушили до місця криївки, де споруджено пам'ятний знак.

Священики УГКЦ Михайло Коліщак та Михайло Гарват відслужили молебень, освятили знак. Сільський голова Степан Коваль розповів про події 60-річної давнини, відзначивши, що пам'ятний знак споруджено методом народної будови. До цього чи не найбільше спричинилися заступник сільського голови І. Мроць, голова правління ЗАТ "Медвежа Воля" М. Мацьків, депутати райради, члени КУН М. Сов'як, Т. Гентош, обранці села М. Гуняк, В. Колечко, І. Маменько, Т. Гуняк, М. Кліщ, учні 9-го класу та їхній вчитель Д. Лісовець, медвежани М. Гриник, М. Гуняк, Р. Чепіль, І. Мацьків, Т. Мисів, Л. Глех, І. Небеляк, Н. Гуняк, М. Яцуляк та інші. Слова щирої вдячности були висловлені П. Сметані, директору ДІМП "Містопроект", за допомогу в розробці ескізу пам'ятного знака, голові спостережної ради ВАТ "Дрогобицький завод автомобільних кранів", депутату облради В. Левицькому, який організував виготовлення хреста та інших металевих конструкцій знака, директору філії "Дрогобичрайавтодор" Т. Галелюці.

Зворушливим був виступ Розалії Гавриш, сестри полеглого підпільника Михайла Гавриша, яка розповіла про переслідування, яких зазнала їхня родина.

На урочистостях виступили голова Дрогобицької районної ради Л. Литвин, його заступник, член КУН В. Стецівка, голова Дрогобицької організації ВО "Свобода" О. Кінаш, які наголосили, що подвиг полеглих молодих оунівців надихатиме нинішнє покоління до активної розбудови Української держави, а стежка до пам'ятного знака не заросте травою.

м. Дрогобич

СРІБНИЙ ПАМ'ЯТНИК ІВАНОВІ БОГУНУ

Євгенія ЛЕЩУК,
голова ДГ Фонду "Богун"



Через три з половиною століття маємо змогу увінчати славою нашого геніального воїна Івана Богуна. Ще з дитинства я зацікавилася подіями під Берестечком. Особливо приваблювала постать Богуна – наказного гетьмана України, що дивував світ небаченою звитягою. З-під мого пера виходили вірші та пісні на честь Героя, які стали основою для створення телефільмів. Найвідомішу кінострічку відзнято на Львівській та Сіверській кіностудіях і називається вона, звісно ж, "Іван Богун". Фільм демонстрували і місцеві телестудії, і всесвітній канал УТР, що виходить на 105 країн світу.

Щоб найповніше пошанувати Героя, я мріяла разом з громадськістю спорудити пам'ятник Іванові Богуну, тому 2002 року заснувала Фонд "Богун". На жаль, сподівання не виправдались: на рахунок надходили мінімальні кошти, переважно від дуже бідних, хоч і щедрих душею людей. Після цього я взялася за створення духовного пам'ятника гетьманові Богуну. На моє прохання відгукнулося Видавництво "Марка України", видрукувавши для міжнародної філателії марки-конверти з портретом Івана Богуна. З 2002 року я зверталася до Національного банку України з проханням випустити срібну монету з портретом Івана Богуна.

Спершу мені відмовляли. Тим часом, незважаючи на значні матеріальні труднощі, мені вдалося домогтися видання фотопоезіоальбому "Вічність Івана Богуна" (з мінімального накладу – 300 примірників – все спрямовано до обласних історичних музеїв, деяких військових частин, навчальних закладів). Надіслала альбом також і до Національного банку. І ось 2005 року з'явився промінчик надії: мені повідомили, що випуск срібної монети "Іван Богун" включено до плану. 11 листопада того ж року мені, нарешті, показали готову монету "Іван Богун".

То було величезне свято душі. Адже я сприйняла появу монети як духовний пам'ятник видатному українцю-воїну. Тому хочу щиросердно подякувати Голові Національного банку України Володимирові Стельмаху, Тамарі Лошмановій та Наталі Крикун. А ще мені дуже хотілося б, аби 50–100 монет надійшли до історичних музеїв України: вічно розмістившись в експозиціях, ці монети, мов ясні зорі, світитимуть всій Україні і знаменуватимуть козацьку славу, славу видатного лицаря України – Івана Богуна. Ця монета – критерій національних перемог у цей буремний час, символ правдивости і звитяги. Адже нині нам вкрай потрібні нові Богуни – герої, подвижники, вірні сини української землі.



КУН У ДІЇ

СВЯТО ДЛЯ НАЙМЕНШИХ

Молоді націоналісти привітали дітей Чернігова

Молоді націоналісти завітали до дитячого відділення Чернігівської лікарні, де проходять лікування та обстеження діти, які постраждали внаслідок аварії на ЧАЕС. Вони поздоровили дітей, які прийшли разом з батьками на святкову службу до храму Михайла і Федора УПЦ КП, та учнів молодших класів ліцею №15. Виступ учасників вертепу та роздача подарунків є результатом активної роботи з відродження українських традицій старшокласниками та студентами вищих навчальних закладів Чернігова.

Представники КУНу та "Тризубу", проводячи святкові українські вертепи, демонструють підростаючому поколінню приклади любови та жертовности, активної громадянської позиції з відродження та об'єднання Української нації. Україна може відродитися лише на основі української національної ідеї, відкинувши на смітник історії всі прояви комунізму та лібералізму.

Валерій РЯБЧЕНКО



ПАМ'ЯТІ ЗНИЩЕНИХ УКРАЇНЦІВ

ХРЕСТИ НА ЗАХОРОНЕННЯХ

ЗАГИБЛИХ У ГОЛОД 1932–1933 РОКІВ

У березні 1932 року моя мама, Семенюта Ганна, закінчила курси дитячих вихователь при Чубарівській райколгоспспілці в Гуляйполі, яке позбавили на той час рангу повітового центра і залишили рядовим селом Чубарівського району. Їй надали роботу вихователь у дитсадку колгоспу, у рідному хуторі Вільному Дорожнянської сільради. Діти були нагодовані, чисті, співали пісень. Проте восени 1932 року маму викликав голова колгоспу і сказав: "Танно, роздай дітей у сім'ї, бо нічим годувати. А сама йди на ферму до свиней і корів, там їх ще трохи є, може, виживеш".

Куди ж подівся хліб із родючих ланів Гуляйпілля? Старі люди розказували, що хліб той, за наказом районного начальства, звезли у велику міцну будівлю Гуляйпільського Свято-Троїцького собору, який стояв на центральній площі, що до взяття Гуляйполя більшовиками 1-го січня 1921 року носила горде ім'я – площа Свободи. Собор засипали зерном. Кажуть, доверху він був не повний на чверть. Біля собору із зерном стояли охоронці – енкаведисти з гвинтівками, які пострілами відганяли людей, що повзли до собору, виколупуючи із землі загублені зернинки та вкидаючи їх у рот.

Мертвих людей викидали з возів вилами у дві великі ями глинища біля Хрестовоздвиженського кладовища. А тих, хто був ще живий, але вмирав голодною смертю, звозили до стіни старого корівника колишнього колгоспу Карла Маркса. Про це розповіли у травні 1990 року ще живі очевидці з довколишніх вулиць нам, хто був присутній, а також кореспонденту обласного радіо Наталі Деркач, яка на основі їхніх свідчень зробила радіопередачу "Голодомор–33 на Гуляйпільщині". Ця передача звучала на обласному радіо 08.06.1990 року. Плівка із записом радіопередачі збережена.



А у вересні 1990-го у колгоспі ім. Енгельса були виготовлені два великих дубових хресті з написами: "Вічна пам'ять загиблим від штучного голоду 1932–1933 років. У голод 1932–1933 років в Україні загинуло 7 мільйонів людей, з них 3,5 мільйона дітей". Проте встановити хрести на свято Воздвиження хреста Господнього райком КПРС і міліція не дали. Від комуністів на воротах стояв парторг колгоспу ім. Енгельса, у машині сиділи двоє міліціонерів. Я сказав парторгові: "Не заводьте гуляйпільців. Вони прийдуть і на руках понесуть хрести на могили загиблих". Хрести були підвезені до центрального кладовища у переддень свята Покрови Пресвятої Богородиці і під її опікою і захистом принесені та встановлені групою гуляйпільців у вже заздалегідь викопані мною ямки у тих місцях, на які вказали очевидці захоронень.

А у понеділок мене викликали у міську раду на допит. Перше запитання було: "Хто дозволив ставити хрести?". Відповідь була: "Для встановлення хрестів на могилах на кладовищі нічийого дозволу не потрібно". Мовчать. Наступне запитання: "А звідки такі дані, що 7 мільйонів людей, з них 3,5 мільйона дітей?" Я відповів, що про це пишуть майже всі газети в Україні. Ще помовчали. Потім розпорядилися: "Написи зафарбувати!" Я зафарбував, як вимагали, білою фарбою, проте через три дні я побачив, що написи знову чорніють на білому тлі.

Кажуть, після заколоту ГКЧП в обкомі знайшли список людей для ізоляції в концтаборах. Прізвища учасників встановлення хрестів на захороненнях загиблих у голод 1932–1933 років у Гуляйполі також були у тому списку...

Стоять ті хрести і нині.

В. КОРОСТИЛЬОВ,
учитель, учасник встановлення хрестів,
м. Гуляйполе Запорізької обл.

Якщо послухати деяких українських політиків, то можна зійти висновку, що український націоналізм – не така вже й правильна ідеологія, бо ж він, мовляв, розколює наше суспільство за національною ознакою. Нам нібито більше підходить демократія з її проповіддю дружби і злагоди.

Слухаючи всі оті "демократичні" теревені і згадуючи своє довге життя і все те, що знаю про життя моїх найближчих родичів, впевнено заявляю, що всяка антинаціоналістична проповідь – то злісна антиукраїнська брехня, якою прикривається правда історії і всі ті небезпеки, які чекають наш народ на його нелегкому і всіяному небезпеками шляху. Хто хоче добра нашому народові, той має докласти зусиль до того, щоб кожен українець знав, яких батьків ми діти, ким і за що розп'яті. Цей Шевченків заповіт не можна нікому забувати, бо наш ворог часто маскувався під нашого друга. Він і зараз робить те саме, сподіваючись, що ми йому повіримо і тоді загинемо навіки-вічні. Тож я дозволю собі нагадати, як вороги-москалі розправилися з майже всіма моїми родичами. Вважаю, що таке нагадування корисне всім українцям.

Галина РИЖУК



ПЕРЕЖИТЕ

ПОЗБУДЕМОСЬ ІМПЕРСЬКИХ "ПОДАРУНКІВ"



Як відомо, в часи Радянського Союзу всіляко ганьбився видатний лідер українського національно-визвольного руху Симон Петлюра. І багато хто вірив у цю брехню, бо не міг знати правди про ту велику людину.

Мій дідусь Харитон Бульбах, учасник російсько-японської війни, повний георгіївський кавалер, радянської влади не визнав. Був штабним працівником у головного отамана України Симона Петлюри, добре знав його і з великою любов'ю розповідав про батька Симона: "Був дуже культурним, добрим, хотів бачити Україну вільною і плакав, бувало, над її недолею. Розлучався я з ним після нашої поразки під Білою Церквою".

З приводу того бою дідусь згадує: "Іще звечора наші красиві, веселі хлопці дуже вірили в перемогу, співали наші чудові пісні. А на другий день несподівано налетіла червона чума, озброєна до зубів, і затіяла такий бій, що з наших залишилося тільки 12 чоловік. А я, хоч і біг попереду, та був ніби зачарований – кулі не брали мене. Пробігаючи повз церкву, я скинув шапку і перехрестився".

На прощання Симон Васильович сказав моєму дідусеві: "Це все! Кінець! Ви, Харитоне Васильовичу, втікайте за кордон!".

Сам Петлюра перебрався до Польщі. Мій же дідусь тоді гадав, що радянська влада довго не протримається. Та він тяжко помилився. Совдепія уціліла і розправилася не лише з колишнім петлюрівцем, а й з його родичами.

Дідуся заслали в Пермську тайгу разом з дружиною та трьома дітьми. Дві старші доньки залишилися на волі, але й вони жили в постійному страхові. Тьотю Полю виключили з Кам'янець-Подільського пединституту як доньку "ворога народу", а юнаку, який з нею дружив, пояснили: коли він її не покине, то і його викинуть з навчального закладу.

Дідуся з сім'єю вивозили на висилку під час Зелених свят. Везли товарними вагонами, як худобу, без елементарних умов, тож багато людей померло вже в дорозі. Подорожні плакали, як на похороні, а дехто співав:

Прощай, село ріднесеньке,
Прощай, Україно,
Прощай, садок
вишневенький,
Прощавай, дівчино...

У тайзі людей викинули під відкрите небо. А вночі вдарив приморозок, тож рятувалися, хто як міг. Спочатку чоловіки нарубали гілля, з якого зробили намети, в яких і жили. Згодом спорудживали довгі дерев'яні бараки без перегородок. По обидва боки бараку стояло по одній залізній пічці, які обігрівали приміщення, біля них сушилася одежа, тож у бараці стояв сильний сморід. Згодом почали будувати однокімнатні хатини, в яких жило по 2–3 сім'ї, а далі вже споруджували хатинки (кімната і кухня) на одну сім'ю.

Репресовані працювали на лісозаготівлі. Праця була дуже важкою, а пайок видавався мізерний, тож люди весь час голодували. Якщо ж хтось хворів, то пайок йому не видавався: аби швидше помирав. І то були не чиїсь прорахунки, не чиясь особиста жорстокість, – такою була політика Москви, яка насправді прагнула не перевиховати злочинців, як це лицемірно стверджували московські ідеологи, а знищити цілу націю, що стояла поперек наміченої москалями дороги. Ця "дорога" мала, за їхніми розрахунками, привести їх до всесвітнього панування. Що саме такою була мета у нашого історичного ворога, підтверджувалося на кожному кроці.

Дідусь мій помер на засланні. Тітка Соня з бабусею десь в році 1945–1946 повернулися в рідне село Човгузів Теофільського району Хмельницької області. Хати, звичайно, вже не було, тож довелося поселитися в якійсь розвалюсі, яку самі ж відремонтували. Працювали в колгоспі. Зібралися з силами і побудували непоганий власний дім. Могло здатися, що "життя справді стає кращим, веселішим". Але висилка не минула безслідно: і тітка, і її діти жили недовго. Держава не надала їм ніякої допомоги, не було компенсовано ні забране житло, ні худоба, ні земельна ділянка, ні моральна шкода...

Всупереч радянському офіціозу, з приходом на нашу землю фашистських військ життя українців не так уже й погіршилося, а щодо харчування, то навіть поліпшилося. А от коли закінчилася війна, в селі з'явився москаль – уповноважений Ігор. Організувавши кількох сільських пройдисвітів, він заходився викачувати зерно з людських комор. Як сьогодні, пам'ятаю їхній прихід у нашу хату. Дорослих не було вдома, а ми, малі, сиділи на печі. Бандити зігнали нас на долівку, і, наче віником, вимели все збіжжя, яке сушилося на печі. Потім вони залізним щупом обстежили все подвір'я і знайшли дві залізні бочки з пшеницею. Наша сім'я (семеро дітей) дуже голодувала, чого не було при фашистах.

На все життя я запам'ятала відчуття голодної людини. Спочатку дуже хочеться їсти, а потім організм так знесилюється, що його вже ніби і не тягне до страви. Пригадую, як мама запитала мене, чому я зовсім не розмовляю, а я відповіла, що мені важко говорити. А ще запам'яталося, як менший братик, якому було трохи більше року, вже не плакав від голоду, а тільки скиглив.

У 1947 році українці голодували ще більше, ніж під час війни. Доходило до того, що голодні люди викрадали насіннєве зерно з колгоспних комор, незважаючи на жорстокість сталінських законів.

Про звірячу антиукраїнську спрямованість московського режиму свідчила і заборона людям мати жорна, хоч сама поява такого рабського інструменту добування їжі багато про що говорить. Недаремно ж українці приказували: "Жорна, жорна, ой, то біда чорна..." Імперська Москва вирішила, що не в її інтересах дозволяти українцям користуватися навіть таким примітивним інструментом. Але допомагала українцям виживати ступа. Тож москальська влада заборонила нашим людям користуватися і ступою. Пам'ятаю, як моя мама десь дістала трішки проса та й послала мене до якоїсь бабці, щоб стовкти його в ступці. А ступка та була у бабці в хліві схована. Тож вона мене закрила там іще й приказала: "Товчи, але нікому не розповідай, що в мене є ступа, а то москалі прийдуть і поб'ють!".

На перший погляд, такі заборони здаються дивними. Але насправді нічого дивного у подібних діях влади не було: московські канібали намагалися тримати під контролем усі засоби виживання, щоб колись позбавити українців усього, що дає змогу не вмерти з голоду, як це вже вони робили в 1932–1933 роках.

Комуністична партія завжди намагалася вирішувати свої політичні проблеми з допомогою голоду, нав'язаного поневоленому народу. Мені особливо запам'яталися голодні 1963–1964 роки. Тоді найбільше голодувала молода сільська інтелігенція, зокрема вчителі. Я тоді була молодою вчителькою. Приїхала в чуже село, вийшла заміж. Вчителям заборонялося мати власне підсобне господарство. Вважалося, якщо у вчителя є свій город, корова, свиня, то який з нього вчитель? А на заробітну плату що купиш, якщо на прилавках магазинів можна було побачити хіба що консерви з капусти? На щастя, в 1964 році добре вродили яблука та картопля, що трохи рятувало нас. Але у мене народилася дитина, яка занедужала через моє погане харчування. Довелося лягати в лікарню, куди свекруха принесла радісну звістку: "Не журися, дитино! Вже Хрущова зняли, тож мають з'явитися в магазинах продукти..."

Так і сталося. І швидка поява на прилавках продуктів ще раз підтвердила, що радянська система – то злодійська контора в руках наших ворогів – московської комуністичної кліки.

Сьогодні точиться багато розмов про повернення людям украдених державою грошових вкладів. Але чомусь мало пояснюють людям, що ті вклади залишилися у Москві, бо ж у колоніальної України свого банку не було. Тож, привласнивши наші гроші, Москва зробила нас ще більшими злидарями.

Родина мого чоловіка теж зазнала репресій. Мій свекор Олександр Рижук у 1937 році працював на Хмельниччині головою Старокостянтинівського райвиконкому. Люди, які його знали, розповідали, що він був розумною, висококультурною і доброю людиною, мав вищу педагогічну освіту. І раптом вночі приїхав "чорний ворон" і забрав Олександра Дем'яновича. Жінку з двома маленькими дітьми вигнали з хати як родину "ворога народу". Тоді ж було заарештовано двох братів-колгоспників Олександра Дем'яновича. Ніхто з них живим не повернувся, навіть невідомо, де їхні кісточки лежать. Після реабілітації невинно убієнних свекруха їздила на прийом до Голови Верховної Ради України Сидора Ковпака, після чого їй дали однокімнатну квартиру... Це робилося, звісно, з демагогічною метою, щоб показати "демократизацію" системи.

Всі маніпуляції над нами, українцями, московські загарбники завжди супроводжували посиленням зросійщення, що теж відповідає їхній генеральній лінії: голодоморами, кулями, багнетами та ножами, знищуючи тіло нації, манкурти наполегливо знищували і її душу. Часом наступ антиукраїнців слабшав – наставала чергова політична "відлига", що могло викликати ілюзії. Скориставшись горбачовським потеплінням, я написала в районну газету статтю, в якій виступала за свою рідну українську мову. А через два місяці після мого виступу в пресі мене звільнили з роботи, сказавши, що треба було не писати таке!

До пенсії мені залишався рік, тож я вирішила допрацювати на рідному Поділлі. Куди я й подалася на певний час. Вийшовши на пенсію, повернулася до своєї хати, в якій живу разом зі своїми дітьми. Пишучи ці рядки, думаю і про них, молю Бога, щоб допоміг їм вижити у цьому брехливому і жорстокому світі. Помічником у великій і нелегкій справі для кожного українця має стати наша велика національна Правда, заради якої я й веду розмову про долі моїх родичів.

Нашим лютим і непримиренним ворогом є імперська Москва. А друзями нашими можуть стати лише люди, які присвятили своє життя боротьбі з московським удавом. Мама моя з великою любов'ю згадувала Симона Петлюру. За короткий період, коли він очолював Українську державу, було видано дуже гарний український буквар на доброму папері. На першій сторінці красувався малюнок – дівчинка-українка в національному вбранні: вишита сорочка, спідничка, фартушок, на голові віночок з різнокольоровими стрічками. А внизу щирі і глибокі слова:

Українка я маленька,
Українці – батько й ненька.
Як я виросту велика,
Не злякаюсь біди-лиха.
Буду жити, виростати,
Україну визволяти.

Ще моя мама згадувала, як за Петлюри, без його відома, у Проскурові відбувся погром євреїв. Це неподобство влаштували вороги України, щоб підірвати авторитет Петлюри. Він дуже переймався цим. Той образ Головного отамана, який закарбувався в народній пам'яті, свідчить про те, що чесні і розумні українці шанували свого лідера, розуміли його державну мудрість. І якби Україну не розкололи інші "лідери" УНР, якби нація діяла спільно, наш народ давно б позбувся неволі і відсталості – від усіх "подарунків", що їх принесли в поневолену Україну хижі і підступні московські імперіалісти. Мудрість Симона Петлюри полягала в тому, що він зумів відкинути таких "авторитетів", як русофіли Михайло Грушевський та Володимир Винниченко, став активним провідником української національної ідеї, суть якої полягає в українському націоналізмі.

смт Первомайськ,
Автономна Республіка Крим

НОВІ ВИДАННЯ

РЕПОРТАЖ З УКРАЇНСЬКОГО ҐЕТТО

Олег ШАГАН

Історія з'яви цієї книжки цікава і показова. Як дізнаємося з передмови, сільський голова Княжого, що на Снятинщині (Івано-Франківська область), Ярослав Фербей якось передав журналістові Мирославу Мамчаку рукописи спогадів свого діда з проханням оцінити їх. "Я взяв до рук, – пише пан Мамчак, – старий затертий учнівський зошит з видертими сторінками, списаний олівцем і учнівською ручкою дрібним почерком. Взявся їх читати і не зміг відірватися – перед очима постала документальна історія і трагедія України".

З'ясувалося, що це спогади, котрі на схилі віку вирішив залишити для нащадків авторитетний княжанин Юрій Винничук, котрого щиро поважали і з яким часто радилися в житейських проблемах односельці, – одначе, навіть знаючи, що він свого часу був виселений до Сибіру й зумів-таки повернутися в рідні краї, мало хто здогадувався про його справдешню біографію. Списуючи в отому "потертому зошиті" нібито власний життєпис, пан Винничук, як людина мудра, розважлива, спостережна й талановита, привідкрив нам чимало сторінок не просто власної, а – національної історії, про котрі ми досі маємо, на жаль, лише приблизне уявлення.

Найперше це стосується Української Галицької Армії, булавним якої був пан Винничук. Завдяки йому нам тепер відомі не лише обставини формування кінних сил УГА, до чого він був безпосередньо причетний, а й політичні нюанси, які суттєво в історичному вимірі вплинули на боєздатність армії. Скажімо, історики досі вважали, що головною причиною відходу УГА з-під Львова 1919 року був наступ армії Галлера, тоді як пан Винничук переконливо доводить, що насправді спричинилася до цього нерозумна політика своїх-таки радикалів, які взялися в тилу ділити поміщицьку землю, і це одразу ж споловинило лави армії – адже більшість вояків були селянами, тож вони поспішили з передової додому, щоби "не пропустити поділ землі".

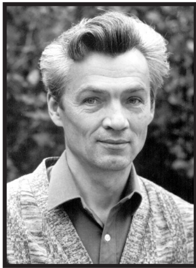
Ще одна надзвичайно цінна в історичному вимірі сторінка спогадів Юрія Винничука стосується сов'єцьких пересильних таборів. Маємо вкрай важливий історичний документ, який детально оповідає про умови утримання, зокрема, у двох таких таборах – коломийському та брошнівському. Найбільш вражаючі сторінки – про святкування Різдва в таборі та про похорон у ньому – виказують, крім їхньої документальної цінності, ще й неабиякий літературний талант автора.

Одне слово, спогади Юрія Винничука мають цінність як історичну, так і художню, тож мусили би бути доступні як фаховим історикам, так і широкому читацькому загалу. Одначе наклад на книжці, виданій у Снятині фірмою "Прутпринт", на жаль, не вказаний, – відтак хочеться сподіватися, що видавці й нащадки автора докладуть зусиль бодай до того, аби ця книжка принаймні була у фондах Національної наукової бібліотеки ім. Вернадського та інших ключових наукових бібліотеках.

Маю також до книжки дві концептуальних заваги. Перша полягає в тому, що упорядник дав їй назву "Скалічене життя" – за вміщеним тут оповіданням автора, – однак "занепадницький" дух цієї назви дуже різко контрастує із назагал життєствердним патріотичним духом спогадів Юрія Винничука. Автор своїм текстом наголошує на тому, що, попри всі негаразди, всі жахіття, які йому, як і всьому нашому народові, довелося пережити, він не занепав духом. Відтак "скромна" назва "Записки з денника" чи документальна "Репортаж з українського ґетто", – а саме такими є авторські назви цих писань, – пасувала б книжці значно більше.

Друга ж заввага полягає в тому, що книжка потребувала значно пильнішого редагування, – і найперше це стосується тексту упорядника, який дозволяє собі вживати такі мовні покручі, як "у великій мірі" (треба: значною мірою), "прийшлося" (треба: довелося) чи навіть "публікуєма" чи "привести до сучасної мови" (себто, узгодити із сучасним правописом). При перевиданні, котре рано чи пізно слід буде здійснити, ці речі конче необхідно виправити, бо вони несправедливо занижують рівень цього направду цінного видання.

ПАМ'ЯТІ ПОБРАТИМА



З глибоким сумом сповіщаємо про передчасну смерть нашого колеги, товариша, друга і побратима. 12 січня 2008 року на 73 році пішов з життя генерал-полковник козацтва Борис Списаренко.

Літературна творчість не була для нього "годувальницею" – інженер промислово-цивільного будівництва протягом дня переймався створенням матеріального світу міст і сіл: споруджені за його участю як майстра-будівельника, проектувальника житлові обійстя, цехи промислових комплексів, комунікації міст і сіл ще служать людям. А поезія, проза – то була пристрасть душі і серця.

Друкуватися почав у шістдесятих роках минулого століття. У 1973 році поему-казку "Біла Вінча" Бориса Списаренка видано окремою книжкою. Потім були книжки поезії для дітей "Паросток", "Веселярик", "Хатка бджілки золотої", (деякі вірші малий тоді Іванко (син Бориса), скрипаль, поклав на музику), з'явилися й нові журнальні публікації поезій для дорослих. Згодом започаткував діяльність "Кобзарської світлиці" в "Українському домі" і протягом восьми літ дбав про кобзарські мистецькі скарби, заснував першу в Україні Стрітівську школу кобзарів, де і сам працював викладачем.

2000 року Борис Дмитрович працював у Товаристві "Просвіта" на посаді керівника відділу культури. Тоді ж він вступає в ряди Українського козацтва.

Борис Дмитрович вкладав уміння, знання, досвід і душу в усі мистецькі заходи, які проводила "Просвіта" і МА "Козацтво". А це – десятки концертів, творчих вечорів, конференцій, "круглих столів", конкурсів. Пан Борис активно виступав на різних мітингах, маніфестаціях, на українському радіо, особливо під час Помаранчевої революції. А також написав і видав книги: "Голуба підкова", "Жалі солом'янські", "Сонети моїй княгині Світлані".

Вийшли в світ прозові повісті – "Пісня Нових Кайдаків", "Фронт під крилом", "У небі й на землі" (у співавторстві), поетична збірка силами Фонду "Інвамуз" – "Голуба підкова". У 2002 році вийшла книжка поезій "Цвіт кам'яниці" – про власну долю автора і відгомін Дзвонкової, села батьків, Боярки, де вчився і ріс, Голосієва, де народився. Малюнками в цій книзі долучилися його дочка Наталка й онуки Роксолана і Соломія. У 2006 році Борис видав, за підтримки наших козаків Дмитра Ломачука і Тетяни Негрій, книжку "Я є джура".

Уже будучи хворим, Борис Дмитрович проявив велику силу волі і прагнення до життя. Це був дійсний козак-характерник, який не скиглив, не скаржився, а боровся з недугою і працював, працював...

Тільки за 2007 рік він опублікував в газеті "Слово Просвіти" близько десятка статей під рубрикою "Мудрість будівничого". У газеті "Нація і держава" Борис Дмитрович у своїх публікаціях гостро і вчасно реагував на політичні події в Україні.

Член Національної спілки письменників України, Спілки журналістів України, Спілки кобзарів України, член Товариства "Просвіта", перший заступник голови Ради Старійшин Міжнародної асоціації "Козацтво".

28 грудня 2007 року Борису Списаренку присвоєно чергове звання генерал-полковника козацтва.

Прощавай, дорогий побратиме!

Сумуємо разом з твоїми рідними і близькими.

Хай українська земля, яку ти безмірно любив, буде тобі пером!

Вічна Тобі пам'ять!

Царства Тобі небесного просимо у Бога!

За дорученням генеральної старшини МА "Козацтво"
Михайло ШИТИЙ,
Верховний отаман, генерал козацтва;
Михайло СОПІВНИК,
голова Ради Старійшин,
генерал полковник козацтва

ВІД АВТОРА

"ПУТІНОПОКЛОННИКИ"

Іван АНДРУСЯК, поет

Працюючи цими днями над українським перекладом напрочуд цікавої й актуальної книжки російських журналістів Валерія Панюшкіна і Міхаїла Зигаря "Ґазпром – зброя проти всіх", я в розмові з видавцем якось завважив, що ключова думка, котра особисто мені напрошується з усього того, про що мовлять автори (а про що вони мовлять – це неважко здогадатися вже з назви), ось яка: нібито ж у наших північно-східних сусідів велика країна, великий народ, чимало розумних, авторитетних, талановитих людей, – але ж як і чому вони всі дозволили, щоби ними так бездарно й самодурно правила жменька настільки нищих, дріб'язкових, мізерних людців?! І видавець сказав мені на це: знаєш, Іване, на відміну від тебе (і тут він справді має рацію), я люблю Росію, тож не раз задавався цим питанням, притому напрочуд гостро. І дійшов, – каже, – висновку, що вся справа в російському православ'ї, котре зоддавна прищеплювало на цих теренах ідеї "богообраності царя". Не власне у православ'ї, – уточнює, – а саме в російському його інваріанті, – адже в жодній іншій православній країні, і в Україні насамперед, нічого схожого ніколи не спостерігалося, тоді як у Росії ця ілюзія визначальна, у них вона в крові.

Визнавши, що видавець має рацію, я пригадав собі, що ці російські "царемесіанські" дивовижі вже не раз, і притім небезуспішно, аналізували дослідники – зверніться при нагоді бодай до напрочуд цікавої двотомової студії Володимира Бєлінського "Країна Моксель", у якій виразно показано витоки цього зрощення держави і церкви в сусідній країні. У висліді ж нині спостерігаємо цілу низку дивацтв, котрі часом проявляються у вельми вже екзотичних формах – іноді, як мені видається, навіть близьких до колективного божевілля.

Ось, скажімо, історія, котра особисто мене відверто шокувала: в одному із сіл ("дєрєвєнь" – так правильніше, бо їхня "дєрєвня", наскільки я розумію, не зовсім те, що наше "село") Нижньогородської області виявлено секту, яка цілком серйозно поклоняється... Владіміру Путіну! Завважте: поклоняється в рамцях російського православ'я! Її члени моляться на портрет свого президента, ба навіть стверджують (і тут уже проявні якісь елементи чи то перекрученого буддизму, чи недовикоріненого поганства), що в одному з минулих життів Путін був... апостолом Павлом!

Очолює секту (і це вже з царини протестантизму, котрий теж у Росії має давнє коріння – його там свого часу старанно насаджував іще Пьотр Пєрвий з його великою любов'ю до німців) жінка – "матушка" Фотінія. Вона є главою "общини" (громади) "Пресвятої Богородиці Воскресающа Русь", храм якої в "дєрєвнє" Большая Єльня діє вже шість (!) років. Мешканці сусідніх "дєрєвєнь", котрі дотримуються більш канонічного варіанту російського православ'я, називають прихильників Фотінії "путінопоклонниками" і час від часу влаштовують супроти них "хресні ходи" (це, здається, найулюбленіший прийом у російському церковному мракобіссі – адже яке їхало, таке й здибало: московські ченці з Лаври подібні "ходи" регулярно влаштовують і в Києві, однак тут – зазвичай на підтримку... Януковича).

Хай там як, а Путіна у Большой Єльні вважають за святого і просять його в "молитвах" (даруйте, але так вони це називають!) порятувати Росію від грядущого апокаліпсису. Притім Фотінія стверджує, що у неї з президентом давній духовний зв'язок, оскільки в одному з попередніх життів він був князем Володимиром, а вона – княгинею Ольгою; а ще раніше він – царем Соломоном, а вона – царицею Савською. "Путінопоклонники" впевнені, що їх підтримує не лише Путін, а й московський патріарх Алєксій Второй, а в своїй газеті "Храм свєта" публікують не лише "переписку" Фотінії з Путіним і Алексієм, але і її "інтерв'ю зі святими", ба навіть із (прости, Господи, що мушу цю бридню переповідати!) Богородицею.

Одне слово, психіатрія тут помітна, як то кажуть, неозброєним оком – притому навряд чи з боку "матушкі" Фотінії, котру "в миру" знають як колишнього директора торговельно-закупівельної бази Ґорьковської залізниці, яка, перш ніж удатися в "путінопоклонництво", відсиділа кілька років у тюрмі за фінансові махінації. Ні – з боку цієї "матушкі" виразно простежується тверезий розрахунок вірної послідовниці не так Путіна, як Остапа Бендера. Персонаж відомих романів Ільфа й Петрова "Дванадцять стільців" і "Золоте теля", як відомо, представлявся "сином лейтенанта Шмідта" – а хто є тим "лейтенантом Шмідтом", про "духовну причетність" до якого вигідно говорити в сучасній Росії, відомо всім. І справа навіть не в тому, що на "безкрайніх російських просторах" кожен авантюрист може знайти свою Большую Єльню, – справа в самій оції незбагненній нікому, крім самих росіян, авантюрі "путінопоклонництва", виразно проявній на всіх "безкрайніх просторах".

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9